

ΠΑΡΑΜΥΘΙ

(GOTT MIT UNS)

7 ΙΟΥΛ. 1915

Ἐπρόκειτο νὰ δοθεῖ μιὰ μεγάλη μάχη μεταξύ ἑνὸς σώματος μερμηγκιῶν ὑπόξανθων καὶ ἑνὸς σώματος μερμηγκιῶν μαύρων.

Τὰ ὑπόξανθα μερμήγκια ἤθελαν, ὅπως εἶνε ἡ συνήθειά τους, νὰ σκλαβώσουν καὶ νὰ μεταφέρουν στὰ σπήτια τους τὰ μαύρα μερμήγκια. Αὐτὰ γενόντανε πάνω σὲ μιὰ γῆ ἀμμώδη, στοὺς πρόποδες ἑνὸς λόφου πίσω ἀπὸ τὸν ὁποῖο φαινότανε νὰ κατεβαίνει ὁ ἥλιος. Τότε ἓνας ἄνθρωπος ποῦ περπατοῦσε κατὰ κεῖ εἶδε ὅτι ἂν καθότανε πάνω στὸ λόφο, στὸ χεῖλος ἑνὸς χαντακιοῦ, θὰ διέφευγε τὶς ἀκτίνες τοῦ ἡλίου, ποῦ ἦσαν ἐνοχλητικές, καὶ ὅτι ὁ τόπος εἶτανε κατάλληλος γιὰ μιὰ λιγόστιγμη ἀνάπαυση.

Κάθησε λοιπὸν πάνω σὲ μιὰ τοῦφα ἀπὸ χόρτα ξεθωριασμένα καὶ ξακολούθησε μὲ πιὸ ἄνεση τὴν ὄνειροπόληση μέσα στὴν ὁποία εἶτανε βαθειὰ βυθισμένος. Δὲν εἶχε δεῖ τὰ ὑπόξανθα μερμήγκια ποῦ ἐρχόντανε κατὰ τὸν κατήφορο, οὔτε τὰ μαύρα ποῦ, ἀνήσυχτα, ξαναμπαίνουνε στὰ χαρακώματά τους. Ἄλλὰ κι' ἂν τᾶχε δεῖ δὲν θὰ τοὺς ἔδινε καμμιά προσοχή, γιατί τὰ ἤξερε, κι' αὐτὰ κ' ἐκεῖνα, ἄβλαβα. Καθησμένος ὅπως εἶτανε, τὸ τακοῦνι του κτύπησε τὸν κατήφορο καὶ χάλασε τὸ ἔμπασμα τῶν χαρακωμάτων ὅπου κατέφευγαν τὰ μαύρα μερμήγκια. Οἱ ἀρχηγοὶ τῶν ὑπόξανθων μερμηγκιῶν ποῦ ἔφθναν μὲ τὰ στρατεύματά τους, ἀκριβῶς αὐτὴν τὴ στιγμή εἶδαν καλὰ τὴν ἐπιτυχημένη αὐτὴ κίνηση τοῦ ποδιοῦ τοῦ γίγαντα καὶ τὴ ζημία ποῦ εἶχε προξενήσει.

Κατευχαριστήθηκαν ἡ περιφάνεια τοὺς φούσκωσε· καί, στρεφόμενοι πρὸς τοὺς στρατιῶτες ποῦ σκουντιόντανε γύρω τους, φώναξαν: «Ἡ νίκη εἶναι βέβαιη. Ὁ ἄνθρωπος εἶναι μαζί μας!» Τὰ στρατεύματα μονόψυχα ἐπανέλαβαν: «Ὁ ἄνθρωπος εἶναι μαζί μας!»

Καὶ φανέρωσαν ἓνα μεγάλο ἐνθουσιασμό. Ὁ διαβάτης, ὡς τόσο ἀνάβε τὴν πίπα του. Ἐπέταξε τὴν ἄκρη τοῦ δαυλιοῦ καὶ ἀπὸ φρόνηση, τὴν πλάκοσε μὲ τὸ πόδι του, κι ἔτσι σκότωσε πολλὰ μαῦρα μερμήγκια, καὶ μεγάλωσε τὴν περιφάνεια καὶ τὴν ἐμπιστοσύνη τῶν πολιορκητῶν : «Ὁ ἄνθρωπος εἶνε μαζί μας ! Αὐτὸ εἶνε φανερό. Ὁ ἄνθρωπος εἶναι μαζί μας ! » Ἐνῶ ἐτελείωνε τὴν πίπα του, ἡ ἔφοδος εἶχε γίνεи καὶ ἤδη τὰ ὑπόξανθα μερμήγκια ξαναβγαίνανε ἀπὸ τὰ ἐχθρικά χαρακώματα μὲ λάφυρα καὶ αἰχμαλώτους, ὅταν ὁ ἄνθρωπος σηκώθηκε, καί, ἀφηρημένος, κυττάζοντας κάτι συννεφάκια ποῦ ἀνέβαιναν, ἀπόλυσε μιὰ φοβερὴ πλήμμυρα ποῦ ἔπνιξε ἀδιαφόρως νικητὲς καὶ νικημένους. Κ' ὕστερα τί, ἐξακολούθησε τὸν περίπατό του.

PIERRE LOUYS

ΑΠΟΔΕΙΛΙΝΗ ΚΟΥΒΕΝΤΑ

ΑΡΚΑΣ. Παιδοῦλα μὲ τὰ μαῦρα μάτια...

ΜΕΛΙΤΤΑ. Μὴ μ' ἀγγίζεις !

ΑΡΚΑΣ. Ὅχι βέβαια· στέκω μακρὰ, τὸ βλέπεις, ἀδελφὴ τῆς Ἀφροδίτης, παιδοῦλα μὲ τὰ σγουρὰ μαλλιά σὰ τσαμιὰ σταφυλιῶν. Σταματῶ στὴν ἄκρη τοῦ δρόμου καὶ δὲ μπορῶ πιά νὰ πάγω, τὸ βλέπεις, οὔτε πρὸς ἐκείνους ποῦ μὲ περιμένουν, οὔτε πρὸς ἐκείνους ποῦ παρᾶτησα.

ΜΕΛΙΤΤΑ. Πήγαινε ! πήγαινε ! μιλεῖς ἀνωφέλετα γιδοβοσκὲ χωρὶς γίδες, διαβατάρη τῶν ἄσκοπων δρόμων ! Ἄν δὲ μπορεῖς πιά νὰ ἐξακολουθήσεις τὸ δρόμο σου, πήγαινε τότε ἀνάμεσα ἀπ' τοὺς ἀγρούς· ἀλλὰ μὴ μπαίνεις στὸ λιβάδι μου, σύ, τὸν ὁποῖο δὲ γνωρίζω· ἀλλοιῶς φωνάζω !

ΑΡΚΑΣ. Ποιὸ λοιπὸν θὰ φωνάζεις σ' αὐτὴ τὴν ἐρημιά ;

ΜΕΛΙΤΤΑ. Τοὺς Θεούς ! ποῦ θὰ μ' ἀκούσουν.

ΑΡΚΑΣ. Ἄ παιδοῦλα ! Οἱ Θεοὶ εἶναι πιὸ μακρὰ ἀπὸ σένα ἀπ' ὅτι ἐγὼ τώρα· μὰ κι' ἂν εἶτανε στὸ πλευρὸ σου δὲ θὰ μ' ἀπαγόρευαν νὰ σοῦ πῶ ὅτι εἶσαι ὤμορφη, γιὰτ' εἶναι περίφανοι γιὰ τὸ πρόσωπό σου καὶ ξέρουν καλά ὅτι εἶναι τ' ἀριστοῦργηματα τους.